

lig have forment, at Hjemsendelsen dog ikke strax og ubetinget bør rettes til Forsørgelsesstedet, men at den paagjældende Person, dersom han har Bopæl et Sted, bør hjemsendes til dette. Den nuværende Regel om, at Hjemsendelse skal ske til Forsørgelsesstedet, leder ofte i det virkelige Liv til Dinsvøb og Lidspilbe, idet det selvfølgelig er meget hyppigt, at den paagjældende Person bliver hjemsendt til Forsørgelsesstedet for strax derfra at begive sig til det Sted, hvor han har Bopæl. Har en Person altsaa bevaret Bopæl et Sted eller har — hvor Personen skal forsynes af Andre — Forsørgeren bevaret Bopæl et Sted, da forekommer det os rigtigt, at Hjemsendelsen strax rettes til det Sted, som dog maa anses for at være det, hvor han tilsidst lander. Hvis han derimod ikke kan siges at have bevaret Bopæl noget Sted, maa Hjemsendelsen rettes til Forsørgelsesstedet. Det er den væsentlige Tanke i det Vndringsforslag, vi have stillet under Nr. 63. — Under Nr. 64 have vi stillet et Vndringsforslag med Hensyn til Personer, der ere straffede for andre Forbrydelser, altsaa ikke med Hensyn til Personer, der have været straffede for Betleri og Løsgængeri, men for andre Forbrydelser. Med Hensyn til disse Personer er der ingen Grund til at gaa ud fra som noget Øvret, at de ingen Subsistensmidler have, og derfor mene vi, at det med Hensyn til disse først vil være at undersøge, om de have Subsistensmidler, i hvilket Tilfælde det formentlig bør være dem tilladt at forblive eller at reise, hvorhen de ville. Kun naar de ikke have Subsistensmidler, bliver der Tale om at hjemsende dem, dog mene vi, at den Tanke, jeg nys omtalte, og saa bør gjenneføres her, at, forsaavidt der er et Sted, som de kunne siges er deres Opholdssted, skal Hjemsendelsen rettes derhen. Med Hensyn til Udgifterne ved Hjemsendelsen foreslaas, at de skulle udredes af Straffeanstaltens Kasse eller som Delinkventomkostninger, hvor Straffen ei har bestaaet i offentligt Arbejde. Vndringsforslaget under Nr. 65 til § 58 gaar ud paa at udslette de 1½ første Linie af denne Paragraf. Det er nemlig forekommet os, at der er givet tilstrækkelige Regler i § 53 om Maaden, hvorpaa den Trængendes Hjemsendelse skal finde Sted. Det Øvrige, som denne Paragraf indeholder, er formentlig kun Regler om Gaandværksfænde og om Maaden, hvorpaa de skulle hjemsendes. Det er forekommet os, at der ikke var nogen Grund til at lade de almindelige Trængende blive behandlede paa denne Maade, og at det var Retteste der at blive staaende ved de gjældende Regler, saaledes at det blot blev Regel for Gaandværksfændes Behandling, der omhandlede i Paragrafen. — Vndringsforslaget under Nr. 66 til § 59 gaar kun ud paa at rette denne Paragraf i Overensstemmelse med, hvad der er vedtaget af Thinget baade med Hensyn til § 25 og med Hensyn til § 43. Naar vi forlange, at Fremmede, som ville gifte sig her i Landet, skulle

skaffe Bevis for, at man vil forsørge Manden og efter hans Død Hustruen og Børnene her i Landet, saa forekommer det os, saaledes som det den Gang blev bemærket, klart, at vi ogsaa maa være rede til at give Danske, der i Udlandet ville indgaa Ægteskab, et ligelydende Bevis, altsaa et Bevis, der ikke alene saaledes som efter Lovforslaget lyder paa, at han og i Forbindelse med ham hans Hustru og Børn ville blive modtagne, men et Bevis, der lyder paa, at han og efter hans Død hans Hustru og Børn ville blive modtagne her i Landet. — Vndringsforslaget under Nr. 67 til § 60 er blot en ren Redaktionsændring, fremkaldt ved nogle Bemærkninger, som faldt ved Iste Behandling.

Justitsministeren: Det ærede Thing vil have set, at jeg har tilladt mig at stille et lille Underendringsforslag til det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 64. Jeg indseede med et Par Ord at oplyse om, hvilke Betragtninger det er, der har ført mig til at stille dette Forslag. Jeg er ganske enig med det ærede Udvalg i den Grundtanke, der har været ledende ved Affattelsen af dets Vndringsforslag under Nr. 63 og 64, og navnlig gjælder det med Hensyn til det sidste. Jeg er ganske enig deri, at det med Hensyn til straffede Personer ikke kan opstilles som en Formodning, hvorfra man uden videre kan gaa ud, at de ikke ere i Stand til at skaffe sig selv det nødvendige Underhold. Det forekommer mig, at i og for sig maatte man sige, at i det Diesblit, de paagjældende Personer have udstaaet den dem idømte Straf, er der foreløbig fra Statsmagtens Side ikke Andet at gjøre end at lufte Dørene til Straffeanstalten op, saa at de komme i Besiddelse af den Frihed, der hidtil har været dem berøvet paa Grund af deres Forbrydelse. Jeg finder dette fuldkommen rigtigt og i sin Orden, naar der ikke er Tale om Løsgængere og Betlere, thi for disse Vedkommende stiller Sagen sig anderledes; med Hensyn til dem maa det erkendes, at der er Præsumption for, at de ikke kunne ernære sig paa redelig Maade; men for andre Forbryderes Vedkommende er jeg enig med det ærede Udvalg i, at der ikke skal være Spørgsmaal om nogen Hjemsendelse, undtagen naar de efter udstaaet Straf ere uden Subsistensmidler. Om imidlertid disse Ord skulde være at foretrække for Ordene i Lovforslagets § 57, andet Stykke, derpaa skal jeg kun henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed. Det hedder jo nemlig der, at disse paagjældende Personer kun skulle hjemsendes, naar de efter endt Straf erklære sig trængende. Disse Ord ere bleve ombyttede med de Ord „dersom de efter udstaaet Straf findes at være uden Subsistensmidler.“ Jeg tror ikke, at der i Realiteten tilfuges noget Andet ved disse Ord, og jeg gaar ud fra, at de ikke skulle forstaaes saaledes, at de paagjældende Personer skulle afleveres til Straffe-